

Arrest

nr. 129 776 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van dezelfde datum houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing van 24 oktober 2013, waarmee verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden onontvankelijk wordt verklaard, luidt als volgt:

"Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.10.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 29.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 30.08.2011. Betrokkene H.I. legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.08.2011 (zie bevestiging arts dd. 23.10.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangenaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.05.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

[....]”.

1.2. Ten aanzien van de beide verzoekende partijen wordt op dezelfde datum ook een inreisverbod genomen, gesteund op de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan (artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Door de verwerende partij wordt een exceptie opgeworpen houdende de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, gezien het feit dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

De advocaat van verzoekers, gevraagd naar zijn standpunt hierover ter zitting, stelt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Verzoekers vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 24 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals twee inreisverboden van dezelfde datum. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de

feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De bestreden inreisverboden werden afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit eerder gegeven bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep.

De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Het enig middel is gestoeld op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren. Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM.

Aangezien verzoekers in het kader van hun aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 9ter vrv. dd. 07.10.2013 een nieuwe standaard medisch getuigschrift vanwege Dr. A.P. aangevuld met 3 bijlagen en een attest inzake psychologisch advies vanwege N.K. naar voren hebben gebracht, waarin duidelijk nieuwe medische omstandigheden waren opgenomen.

Aangezien het afwijzen van verzoekster haar aanvraag ex art. 9ter vw. - wetende dat de medicatie en de medische behandelingen die verzoekster benut in het kader van haar huidige behandeling niet bestaande is in Armenië en het niet beoordelen van de arts adviseur van de nieuwe medische elementen in hoofde van verzoekster- strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster beroept zich derhalve op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn wegens zijn gezondheid, aangezien niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij ni. de artsadviseur op een adequate wijze onderzocht heeft of de ingeroepen ziekte door verzoeker, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoekster.

Dat in de bestreden beslissing door verwerende partij welk onontvankelijk werd verklaard de nieuwe medische elementen niet werden onderzocht in hoofde van verzoekster.

De artsadviseur stelt in het advies dd. 23.10.2013 dat de nieuwe aandoening(en) van verzoekster in wezen dezelfde is als deze de welke al reeds werd gehanteerd in haar aanvraag ex art. 9ter vrw. dd. 30.08.2011 en waarvoor verwerende partij al reeds op 29.05.2012 een beslissing in heeft getroffen zonder nader te motiveren in welke concrete medische aspecten de aandoeningen in wezen hetzelfde zijn in hoofde van verzoekster en zonder na te gaan of de medicatie dewelke verzoekster benut tevens hetzelfde is gebleven in hoofde van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd werd en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de bestreden motivatie gestoeld is op onjuiste feitenvinding en derhalve niet als afdoende kan worden gecatalogiseerd.

Wanneer verwerende partij tot een weigering van verblijf en verwijdering van het grondgebied constateert zonder te onderzoeken of de medische opvolging- en behandelingsmethoden en de daarmee gepaard gaande benutte medicatie aanwezig en toegankelijk zou zijn in het land van afkomst, kan er tevens een sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens waarin expliciet gesteld wordt dat:

"Een ieder heeft recht op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, ouderdom of een ander gemis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil. "

Dat ook in casu de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat verwerende partij in casu een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt om reden dat zijn geen rekening hield met het geheel van de door naar verzoekster aangehaalde medische elementen zoals blijkt uit het administratief dossier die duidelijk verschillend - minstens wijzigingen in de voorgeschreven medicatie - zijn van haar eerdere aanvragen tot verblijf ex art. 9ter vrw., waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van afkomst om reden dat aldaar haar medische problematiek niet voor behandeling vatbaar is, temeer daar verzoekster in haar land van herkomst al reeds gedurende jarenlang een behandeling heeft bekomen welk absoluut geen resultaat heeft opgeleverd.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissingen niet onderzocht heeft of de medicaties de welk werden voorgeschreven in het kader van zijn 9ter procedure dd. 07.10.2013 verschillend waren van haar eerder voorgeschreven medicatie en derhalve als nieuwe medische omstandigheden kunnen worden gecatalogiseerd en heeft derhalve dit cruciaal punt niet nader onderzocht.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de motivering in dat opzicht niet correct is en niet de juiste motieven weergeeft waaraan de beslissing ten grondslag ligt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Men had in casu het advies moeten laten inwinnen van een onafhankelijke specialist om te kunnen concluderen of er in de aanvraag van verzoekster sprake kon zijn van een nieuwe medische elementen, wat in casu niet gebeurd is (RvS 91.709,19 december 2000), meer daar het merendeel van de medische stukken in hoofde van verzoekster opgesteld werden op basis van de verslagen vanwege een psychiater.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, maar zetten op geen enkele wijze uiteen hoe de bestreden beslissing deze bepalingen met de voeten zou treden. Deze middelonderdelen zijn dan ook niet ontvankelijk.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, volstaat het om vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat de schending van deze bepalingen niet op dienstige wijze kan worden ingeroepen.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is

redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit het standaard medisch attest en de bijlage gevoegd bij de nieuwe aanvraag blijkt dat verzoeksters gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag, dat het slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 29 mei 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op deze gezondheidstoestand.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet werd gemotiveerd welke concrete medische aspecten dezelfde zijn en omdat niet werd nagegaan of de medicatie die verzoekster benut dezelfde is gebleven. Echter tonen zij daarmee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de hiervoor omschreven vereisten van de formele motiveringsplicht, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt, temeer nu verzoekers - door te stellen dat niet is nagegaan in welke concrete medische aspecten de aandoeningen in wezen dezelfde zijn en niet is nagegaan of haar medicatie dezelfde is gebleven - er blijken van uit te gaan dat de verwerende partij ertoe gehouden is de motieven van de motieven te gaan toelichten, terwijl dit niet wordt opgelegd door de formele motiveringsplicht.

3.5. Voorts, wat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de terzijde aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, steeds in het licht van de toegepaste wettelijke bepaling, moet het volgende worden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers weliswaar stellen dat geen rekening is gehouden met het geheel van de door verzoekster aangehaalde medische elementen, "minstens wijzigingen in de voorgeschreven medicatie", maar zij gaan daarmee voorbij aan het feit dat het hen toekomt om met concrete argumenten aan te geven in welke mate die medicatie dan wel verschillend is en hoe eventuele verschillen in medicatie nieuwe elementen zouden kunnen uitmaken. Immers, in de farmaceutische industrie worden meerdere geneesmiddelen geproduceerd die onder een verschillende benaming op de markt worden gebracht maar die wel hetzelfde werkzame bestanddeel bevatten en die dus inwisselbaar zijn in het kader van een bepaalde behandeling. In het kader van de vaststelling van de arts-adviseur, bijgetreden door de gemachtigde, dat het gaat om exact dezelfde aandoening die reeds eerder werd ingeroepen, kunnen verzoekers zich niet beperken tot algemeenheden, zoals zij thans doen om een schending van de materiële motiveringsplicht dan wel de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk te maken.

Verzoekers tonen derhalve geenszins aan dat de verwerende partij, door toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet op grond van de voorliggende gegevens, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, dan wel in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.6. Waar verzoekers, ten slotte, betogen dat men in casu een advies had moeten laten inwinnen van een onafhankelijke specialist, tonen zij niet aan op grond van welke bepaling of beginsel dit inderdaad had moeten gebeuren in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de betrokken aanvraag. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers enkel de mogelijkheid, doch niet de verplichting, om advies van deskundigen in te winnen in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

3.7. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS